

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. pozwem z dnia 19 listopada 2013 roku (koperta) wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty od C. Z. kwoty 25956,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest remitentem weksla własnego pozwanego wystawionego przez (...) Sp. z o.o. na kwotę 25956,01 zł, który został wystawiony na zabezpieczenie wierzytelności powoda, wynikającej z umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 23 grudnia 2011r. Powód podniósł, iż wobec niewywiązania się przez pozwanego z obowiązku zapłaty należności wynikających z przedmiotowej umowy wypełnił weksel na kwotę zadłużenia, opatrując go datą płatności 29 kwietnia 2013 roku. Następnie w dniu 8 kwietnia 2013 roku powód wezwał pozwanego listem poleconym do wykupu weksla w powyżej wskazanym terminie, przy czym – zgodnie z deklaracją wekslową – weksel został przedłożony do wykupu w (...) Sp. z o.o. Nadto powód wskazał, iż pomimo upływu terminu, pozwany nie wykupił weksla oraz nie ustosunkował się do wezwania do wykupu weksla (pozew – k. 2-3).

W dniu 28 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy dla (...) w W., II Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt II Nc 37344/13, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym orzekając, iż C. Z. zobowiązany jest zapłacić (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. tytułem należności głównej kwotę 25.956,01 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 19 listopada 2013 roku do dnia zapłaty, zaś tytułem kosztów procesu 2.741,50 złotych, w tym kwotę 2.417,00 złotych tytułem zastępstwa procesowego (nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym – k. 22).

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył powyższe orzeczenie w całości, wnosząc jednocześnie, uchylenie w/w nakazu zapłaty, o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od strony powodowej kosztów procesu. Nadto wniósł o zwolnienie go od kosztów sądowych w całości oraz przyznanie pełnomocnika z urzędu. Ustosunkowując się do żądania wywiedzonego w pozwie, pozwany wskazał, że w chwili podpisania weksla, z uwagi na swoją chorobę był w stanie wyłączającym świadome oraz swobodne powzięcie decyzji, ponieważ leczy się psychiatrycznie - choroba afektywna dwubiegunowa z epizodem maniакаlnym (CHAD) i z tego powodu przyjmuje silne leki psychotropowe. Wskazał, że przed Sądem Okręgowym w Bydgoszczy toczy się sprawa o ubezwłasnowolnienie go pod sygnaturą I Ns 357/13 (zarzuty pozwanego – k. 23-28).

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 roku tut. Sąd zwolnił pozwanego C. Z. od ponoszenia kosztów sądowych, ustanawiając przy tym dla niego pełnomocnika z urzędu (postanowienie z dnia 31.01.2014r. – k. 37).

Pismem z dnia 7 lipca 2014 roku (data prezentaty Biura Podawczego) ustanowiony z urzędu pełnomocnik pozwanego, doprecyzowując wniesione przez pozwanego w dniu 31 grudnia 2013 roku zarzuty od nakazu zapłaty podniósł wobec powoda zarzut wypełnienia przez niego weksla in blanco niezgodnie z zawartym z pozwanym porozumieniem wekslowym, w szczególności z postanowieniem pozwalającym powodowi wypełnić weksel wyłącznie na sumę równą wymagalnym wierzytelnościom pozwanego z umowy leasingu (pismo procesowe pozwanego – k. 53-54).

Pismem z dnia 14 sierpnia 2014 roku (data prezentaty Biura Podawczego) powód wniósł m.in. o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w całości, oddalenie wniosku pozwanego o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty z dnia 28 listopada 2013 roku (pismo procesowe powoda – k. 63).

W toku procesu stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 grudnia 2011 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (finansującym) a C. Z. P.P.H.U. (...) (korzystającym) doszło do zawarcia umowy leasingu o nr (...). Przedmiotem umowy był samochód osobowy marki P. (...) o wartości 48.780,49 złotych. Strony umowy ustaliły

wysokość raty leasingowej na kwotę 949,12 złotych a ilość rat - na 59. Leasingobiorca zobowiązał się do zapłacenia wszelkich opłat leasingowych na rachunek bankowy wskazany w umowie. Powyższa umowa została podpisana przez leasingobiorcę imieniem i nazwiskiem (C. Z.). Integralną część ww. umowy leasingu stanowiły Ogólne Warunki Umowy Leasingu (OWUL) oraz harmonogram spłat rat leasingowych i tabela opłat (...) Sp. z o.o. (dowód: umowa leasingu – k. 70-71, ogólne warunki umowy leasingu – k. 72-74).

Zgodnie z postanowieniami OWUL, na żądanie finansującego korzystający miał wystawić weksel in blanco, który finansujący mógł wypełnić w wypadku nieterminowego wnoszenia opłat leasingowych lub innego naruszenia umowy leasingu, zgodnie z treścią deklaracji wekslowej (pkt 29 OWUL).

Zgodnie z postanowieniami OWUL w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, w ustalonym terminie oprócz tych, które pokryte zostaną sukcesywnie i aż do wyczerpania z Kaucji, korzystający ponosi odsetki w podwójnej ustawowej wysokości. Niezależnie od tego, finansujący mógł rozwiązać umowę leasingu bez wypowiedzenia, po uprzednim wyznaczeniu korzystającemu dodatkowego terminu, o ile opóźnienie w zapłacie którejkolwiek z opłat przekroczy 14 dni (pkt 62 OWUL)

Zgodnie z postanowieniami OWUL w przypadku rozwiązania umowy leasingu z przyczyn w wymienionych w pkt 62, 63 oraz 32 OWUL finansujący miał prawo natychmiastowego przejęcia pojazdu oraz żądania zapłaty odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy leasingu w wysokości sumy pozostałych opłat powiększonych o koszty windykacji pojazdu, w ryczałtowo ustalonej wysokości zgodnie z tabelą opłat (pkt. 65 OWUL) (dowód: umowa leasingu z dnia 23.12.2011 r. k. 70; ogólne warunki umowy leasingu – k. 72-74).

Pismem z dnia 13 marca 2012 roku w wyniku opóźnienia w spłacie rat leasingu, pomimo wyznaczenia dodatkowego terminu finansujący (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wypowiedział korzystającemu C. Z. umowę leasingu nr (...).

(dowód: wypowiedzenie umowy – k. 81).

Wobec braku płatności zobowiązań wynikających z umowy leasingu nr (...), finansujący (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 8 kwietnia 2013 roku wypełnił weksel in blanco wystawiony przez pozwaną na kwotę 25.956,01 zł i wezwał C. Z. do jego wykupu w terminie do 29 kwietnia 2013 r.

(dowód: deklaracja wekslowa – k. 7, wezwanie do wykupu weksla – k. 8).

Na sumę wekslową złożyły się: kwota 369,00 złotych stwierdzona fakturą nr (...) z dnia 30 grudnia 2011 r., kwota 1262,60 złotych stwierdzona fakturą nr (...) z dnia 17 stycznia 2012 r., kwota 1262,60 złotych stwierdzona fakturą (...) z dnia 15 lutego 2012 r., kwota 2091,00 złotych stwierdzona fakturą nr (...) z dnia 14 marca 2012r., kwota 61,50 złotych stwierdzona fakturą nr (...) z dnia 13 marca 2012r., kwota 61,50 złotych stwierdzona fakturą nr (...) z dnia 13 marca 2012r. oraz kwota 20.847,81 złotych stwierdzona notą obciążeniową nr (...).

(dowód: faktury VAT k. – 75-80, nota obciążeniowa – k. 84)

Powyższe należności zostały naliczone zgodnie z pkt. 62 oraz pkt. 65 OWUL. Pozwany wezwany do zapłaty nie uregulowała zobowiązania zabezpieczonego wekslem.

(dowód: ogólne warunki umowy leasingu – k. 74).

W chwili zawarcia umowy leasingu operacyjnego nr (...) w dniu 23 grudnia 2011 roku pozwany nie znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne podjęcie decyzji i wyrażanie woli, pozwany rozumiał treść dokumentów w szczególności przedmiotowej umowy leasingu oraz deklaracji wekslowej z dnia 23 grudnia 2011 roku, jego stan psychiczny nie miał wpływu na treść złożonych wówczas oświadczeń woli.

(dowód: opinia biegłego psychiatry K. P. – k.131-137).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów uznając je za wiarygodne, albowiem ich prawdziwość nie budziła wątpliwości i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron, oraz na podstawie opinii biegłego K. P..

Sąd pominął wnioski pozwanego o dopuszczenie dowodów z zeznań świadka A. Z. i G. K. oraz dowód z przesłuchania powoda i pozwanego w charakterze stron, uznając, że okoliczności faktyczne mające być wykazane tymi dowodami zostały dostatecznie wyjaśnione za pomocą innych dowodów w stopniu wystarczającym do poczynienia miarodajnych ustaleń faktycznych w sprawie, a przeprowadzenie tych dowodów spowodowałoby tylko wydłużenie postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę roszczenia wywodzonego przez stronę powodową w przedmiotowej sprawie stanowił weksel własny in blanco wystawiony przez C. Z., stanowiący zabezpieczenie ewentualnych roszczeń strony powodowej wynikających z umowy leasingu numer (...), który następnie został wypełniony przez stronę powodową wobec niewywiązania się przez pozwanego z tejże umowy leasingu.

Bezspornym w niniejszej sprawie należy uznać fakt, dniu 23 grudnia 2011 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (finansującym) a C. Z. P.P.H.U. (...) (korzystającym) doszło do zawarcia umowy leasingu o nr (...). Przedmiotem umowy był samochód osobowy marki P. (...) o wartości 48.780,49 złotych. Strony umowy ustaliły wysokość raty leasingowej na kwotę 949,12 złotych a ilość rat - na 59. Leasingobiorca zobowiązał się do zapłacenia wszelkich opłat leasingowych na rachunek bankowy wskazany w umowie.

Niekwestionowanym jest również, iż celem zabezpieczenia należytego wykonania przedmiotowej umowy pozwany C. Z. wystawił weksel in blanco, który następnie wydał powodowi.

Nie budzi nadto zastrzeżeń, iż zgodnie z treścią złożonej przez pozwanego deklaracji wekslowej przedmiotowy weksel in blanco bez protestu powód miał prawo wypełnić w każdym czasie, w przypadku gdy zgodnie z postanowieniami Umowy leasingu pozwany nie spłaca w terminie wierzytelności wynikających z Umowy, na sumę wekslową odpowiadającą sumie wymagalnych wierzytelnościom z umowy oraz wszystkich kosztów związanych z dochodzeniem przedmiotowych roszczeń.

Strony pozostawały natomiast w sporze, czy przedmiotowy weksel został przez powoda wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową, oraz czy w chwili podpisania weksla pozwany był w stanie umożliwiającym świadome i swobodne podjęcia decyzji i wyrażenie woli.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że weksel jest dokumentem formalnym, który musi być wystawiony pod rygorem nieważności w formie i według treści przepisanej ustawą z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe. Weksel jest papierem wartościowym, ucieleśniającym bezwarunkowe i abstrakcyjne zobowiązanie pieniężne osób, które złożyły na nim swoje podpisy. Taki charakter weksla rodzi określone następstwa w sferze charakteru zobowiązania wekslowego, stosunku roszczenia w nim inkorporowanego do roszczenia, które miał zabezpieczać, w szczególności wzajemnego ich powiązania, a także obowiązków strony czynnej w zakresie udokumentowania podstawy żądania. Nie ulega wątpliwości, że prawo wekslowe dopuszcza możliwość wystawienia tzw. weksla in blanco czyli takiego weksla, który w chwili wystawienia nie zawiera wszystkich elementów niezbędnych dla jego ważności określonych w art. 1 i 2 oraz 101 i 102 prawa wekslowego. Mimo, iż ustawa nie zawiera legalnej definicji takiego weksla należy uznać, że jest to dokument zawierający co najmniej podpis wystawcy złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Za weksel in blanco należy uznać także dokument opatrzony samym tylko podpisem poręczyciela (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 10 marca 1994 r., I ACr 1178/94, OSA 1995, z. 3, poz. 8). Zwykle weksel in blanco składany jest

na zabezpieczenie wierzytelności lub na zabezpieczenie roszczeń mogących powstać w przyszłości z tytułu szkód i strat, jakie może spowodować wystawca weksła. Z chwilą wystawienia weksła in blanco i wręczenia go wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksła, a osobą, której ten weksel zostaje wręczony określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie takie jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksła, a wystawcą weksła.

W doktrynie i orzecznictwie prezentowany jest pogląd, iż dokument weksła podpisany przez dłużnika wekslowego i wydany przyszedłemu wierzycielowi z tego papieru wartościowego w stanie niepełnym, mający pełnić funkcję zabezpieczenia roszczenia ze stosunku pozawekslowego traci, w ramach stosunku wystawcy z remitentem, istotną cechę zobowiązania wekslowego jaką jest abstrakcyjność. Weksel gwarancyjny nie jest wekslem abstrakcyjnym, lecz wekslem gwarantującym wykonanie zobowiązania, a więc „kausalnym” (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 1970 r., I PR 407/70). W wypadku wystawienia weksła mającego na celu zabezpieczenie wierzytelności, zobowiązanie cywilne wystawcy nie wygasa, lecz istnieje nadal. Wskutek tego wierzycielowi przysługuje, obok roszczenia pierwotnego wynikającego ze stosunku cywilnoprawnego, nowe roszczenie oparte na wekslu. Przedmiot obu roszczeń jest jednak ten sam i zaspokojenie wierzyciela następuje tylko raz, przy czym z chwilą zaspokojenia wygasa zobowiązanie dłużnika i wierzyciel powinien zwrócić mu weksel. Jeśliby dochodził wierzytelności wekslowej, to spotkałby się z zarzutem, że wierzytelność, na której zabezpieczenie został wystawiony weksel, nie istnieje, a zatem zobowiązanie wekslowe także wygasa. Ponieważ weksel jedynie zabezpiecza wierzytelność cywilną, przeto dłużnikowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu te wszystkie zarzuty, jakie mu przysługują przeciwko roszczeniu cywilnemu (zob. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 maja 2001 r., V CKN 264/00). Innymi słowy istnienie zobowiązania wekslowego uwarunkowane jest istnieniem roszczenia ze stosunku prawnego, którego wykonanie wedle zamiaru stron papier wartościowy miał zabezpieczać. Wystawienie weksła w takich uwarunkowaniach spełnia wszelkie cechy czynności prawnej zabezpieczającej, której przyczyną prawną zdziałania jest wola zabezpieczenia interesów wierzyciela z innego stosunku prawnego (causae cavendi). Brak powstania roszczenia lub jego wygaśnięcie powoduje odpadnięcie przyczyny prawnej wystawienia weksła, dezaktualizuje inkorporowane w nim roszczenie. Remitent takiego weksła nie może wykreować na podstawie takiego papieru roszczenia oderwanego od podstawy prawnej wystawienia tego dokumentu. Brak roszczenia ze stosunku podstawowego powoduje, iż mimo wystawienia i uzupełnienia weksła gwarancyjnego nie powstaje roszczenie wekslowe w nim ucieleśnione.

Przedmiotowy weksel stanowił tytuł zabezpieczenia roszczenia, które posiadał finansujący względem korzystającego. Podpisując weksel C. Z. zobowiązał się do jego wykupu do wysokości określonej w nim kwoty.

Przechodząc do dalszej analizy zebranego materiału dowodowego w sprawie stwierdzić należy, że zarzut pozwanego jakoby w momencie podpisywania weksła był w stanie wyłączającym świadome i dobrowolne podjęcie decyzji i wyrażenie woli z powodu problemów psychicznych uznać należy za chybiony.

Ustalenie poczytalności pozwanego było główną istotą niniejszego postępowania. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, że pozwany w chwili zawarcia umowy leasingu operacyjnego nr (...) w dniu 23 grudnia 2011 roku pozwany C. Z. nie znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli, pozwany rozumiał treść dokumentów w szczególności przedmiotowej umowy leasingu oraz deklaracji wekslowej z dnia 23 grudnia 2011 roku. W ocenie Sądu opinia została sporządzona profesjonalnie, zgodnie z zasadami wiedzy i logiki formalnej, w sposób jasny i zrozumiały, wyjaśniając okoliczności sporne w postępowaniu, stanowiąc pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie.

W ocenie Sądu również podniesiony przez pozwanego zarzut wypełnienie weksła niezgodnie z deklaracją wekslową nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy podkreślić, iż w odniesieniu do remitenta dłużnik może powoływać się na zarzuty tzw. subiektywne, związane ze stosunkiem podstawowym. Przy wekslu niepełnym w chwili wystawienia (wekslu in blanco) istotne znaczenie ma zarzut wypełnienia go niezgodnie z treścią łączącego strony porozumienia wekslowego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1967 r., III CZP 19/66, OSNC 1968, nr 5, poz. 79; wyrok Sądu Najwyższego z 31 maja 2001 r., V CKN 264/00, Lex Polonica). Zamieszczony w przepisach działu I ustawy z dnia 28 kwietnia

1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. 1936, nr 37, poz. 282) art. 10 dopuszcza wobec posiadacza weksla podniesienie zarzutu uzupełnienia sprzecznego z porozumieniem tylko w wypadku nabycia weksla w złej wierze albo z rażącym niedbalstwem, przy czym Sąd Najwyższy w wyroku z 18 listopada 1999 r., I CKN 215/98 (OSNC 2000, nr 7-8, poz. 128) wyjaśnił, że z powołanego przepisu wynika (a contrario), iż wobec osoby, która otrzymała weksel in blanco, ten, kto go jej wręczył, może powoływać się na niezgodne z udzielonym upoważnieniem uzupełnienie weksla in blanco bez żadnych ograniczeń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 czerwca 1999 r., I CKN 51/98, OSNC 2000, nr 2, poz. 27, a także wyrok Sądu Najwyższego z 5 lutego 1998 r., III CKN 342/97, OSNC 1998, nr 9, poz. 141).

Nie oznacza to jednak, że w takim przypadku proces o zapłatę weksla gwarancyjnego przestaje mieć charakter tzw. procesu „wekslowego”. Podniesienie przez dłużnika wekslowego zarzutów ze stosunku podstawowego (porozumienia wekslowego) nie powoduje bowiem utraty przez posiadacza weksla formalnej i materialnej legitymacji wekslowej. Wręcz przeciwnie - **w dalszym ciągu to na dłużniku wekslowym ciąży obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (art. 6 k.c.). Nie ma podstaw, aby ciężar dowodzenia okoliczności ze stosunku podstawowego, uzasadniających uzupełnienie weksla, przerzucić na wierzyciela wekslowego.** Tym bardziej okoliczności takie nie powinny być badane przez sąd z urzędu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2000 r., V CKN 136/2000 OSNC 2001/6 poz. 89, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 lipca 2005 r., I A Ca 23/2005 Lex Polonica nr 1287669).

Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 7 stycznia 1967 r., (III CZP 19/66; OSNCP 1968/5/79), stanowiącej zasadę prawną, gdzie wyjaśnił, że w postępowaniu nakazowym co do zasady dopuszczalne jest - po przekazaniu sprawy do Sądu na skutek zarzutów - powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną wynikającą z łączącego strony stosunku prawnego, w związku z którym, został wystawiony dokument uzasadniający wszczęcie postępowania nakazowego. Sąd Najwyższy stwierdził, że ponieważ weksel gwarancyjny zabezpiecza jedynie wiarygodność cywilną - dłużnikowi przysługują przeciwko roszczeniu wekslowemu te wszystkie zarzuty, jakie mu przysługują przeciwko roszczeniu cywilnemu. Jednakże sytuacja dłużnika na skutek wystawienia weksla staje się trudniejsza, bowiem wydanie wierzycielowi weksla stwarza domniemanie istnienia - w chwili wydania weksla - wiarygodności w wysokości sumy wekslowej i przerzuca w ten sposób ciężar dowodu przeciwnego na dłużnika. Uwagi powyższe odnoszą się nie tylko do stosunku pomiędzy remitentem a wystawcą weksla, lecz również między nim a poręczycielem za wystawcę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1982 r. I CR 13/82 LEX nr 54, M.Prawn. 1993/3/88)

Zatem pozwanemu przysługiwało uprawnienie do powoływania się na podstawę faktyczną i prawną wynikającą z łączącego powoda z pozwanym stosunku prawnego, a mianowicie powoływania się na łączącą ich umowę leasingu z dnia 23 grudnia 2011r.

Niemniej jednak, to na pozwanym, jako na dłużniku wekslowym – o czym była mowa powyżej - spoczywał ciężar wykazania słuszności swoich twierdzeń.

Pozwany w żaden sposób, nie wykazał, by powód nieprawidłowo wyliczył wysokość zobowiązań wynikających z umowy. Tym samym pozwany nie zdołał obalić domniemania istnienia w chwili wydania weksla wiarygodności w wysokości sumy wekslowej,

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało stwierdzić, iż podniesione przez stronę pozwaną zarzuty wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową oraz zarzut braku świadomości i swobody w wyrażaniu woli i podejmowania decyzji w chwili podpisywania umowy i weksla są chybione i nie zasługują na uwzględnienie Pozwany – jak już wyżej wspomniano - nie zdołał skutecznie zakwestionować istnienia i wysokości zobowiązania należnego finansującemu, pomimo, iż to na nim – jako na dłużniku wekslowym- ciążył obowiązek dochowania należytej staranności w wykazaniu zasadności swojego stanowiska. Pozwany nie zdołał tym samym wykazać, że zobowiązanie ze stosunku podstawowego (tj. umowy leasingu), który weksel miał zabezpieczać nie istnieje, bądź że wysokość zobowiązania opiewa na niższą kwotę, niż suma wekslowa.

W tym stanie rzeczy należy uznać, iż w następstwie skutecznego wypowiedzenia przez powoda łączącej go z pozwanym umowy leasingu, pozwany ponosi względem powoda odpowiedzialność z tytułu pozostałych do zapłaty należności.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 496 k.p.c., orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku, utrzymując nakaz zapłaty w całości w mocy.

Na podstawie § 15 w zw. z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej Sąd przyznał radcy prawnemu P. S. od Skarbu Państwa kwotę 2 952,00 złotych, w tym kwotę 552,00 złotych tytułem podatku VAT na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług oraz kwotę 136,21 złotych tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanemu C. Z. z urzędu.